

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. Č.**
zastoupen Mgr. Danielem Miličem, advokátem
působícím v AK Advokátní kancelář Mgr. Daniel Milič s.r.o.,
IČ:06453813
se sídlem Horní 10, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. března 2020, č. j. KUJI
23370/2020, sp. zn. OOSČ 94/2020 OOSC/36,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského Havlíčkův Brod, č. j. MHB_DOP/1468/2019 – 22, ze dne 3. 2. 2020, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d)

zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaným z nedbalosti porušením ustanovením § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, uložil mu pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti v trvání 12 měsíců, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Do doby zákazu činnosti přitom podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítal i dobu zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 15. 3. 2019, tj. ode dne zadržení řidičského průkazu policistou podle § 118b téhož zákona. Dále mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Těchto přestupků se měl žalobce dopustit dne 15. 3. 2019 ve 23:10 hodin v obci Boňkov, u domu č. p. 16 v okrese Havlíčkův Brod, kdy byl jako řidič osobního automobilu tovární značky Renault Megane, registrační značky X, jedoucího ze směru od obce Skála (od Kachličky) zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, Dopravním inspektorátem Havlíčkův Brod. Hlídka jej sledovala od rozcestí u Kachličky až do obce Boňkov, kde ho zastavila. Při kontrole byl žalobce vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger. Tuto dechovou zkoušku odmítl. Následně byl poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči). Toto lékařské vyšetření rovněž odmítl. Na základě tohoto byl žalobci na místě zadržen řidičský průkaz č. X, jehož platnost skončila dne 28. 1. 2019. Žalobce tak měl tímto svým jednáním porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič povinen, kromě povinností uvedených v § 4 zákona o silničním provozu, podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (pozn. jedná se o zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů). Dále měl jednat v rozporu s ustanovením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič motorového vozidla povinen mít při řízení u sebe řidičský průkaz.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Svou argumentaci rozdělil do třech okruhů. V prvním z nich se zaměřil zejména na námitky týkající se údajné nesprávné právní kvalifikace jednání žalobce. Ten je toho názoru, že právní názor žalovaného je mylný, jelikož předložením neplatného řidičského průkazu se žalobce přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nedopustil, avšak porušit mohl ustanovení § 113 odst. 2 zákona o silničním provozu, pro který neexistuje adekvátní skutková podstata.
4. Žalovaný naznal, že žalobce porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, které doslova říká, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Žalobce má za to, že toto ustanovení cílí na dodržení povinnosti, aby byl řidič schopen na místě bez jakýchkoliv pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění. Podle žalovaného ale tuto povinnost poruší nejen řidič, který při řízení motorového vozidla u sebe řidičský průkaz nemá, ale i ten, kdo má u sebe řidičský průkaz neplatný, tedy ten, kterému uplynula doba platnosti ve smyslu § 118 odst. 1 písm. a) zákona o

silničním provozu. Takový výklad je dle žalobce nepřiměřeně extenzivní a neodpovídá právní úpravě ani koncepci zákona o silničním provozu.

5. Žalobce podotkl, že: „*v době kontroly byl řádně držitelem příslušného řidičského oprávnění, pouze si zapomněl vyměnit řidičský průkaz za nový. O tom, že řidičský průkaz žalobce byl v době kontroly ve smyslu § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neplatným řidičským průkazem, není žádných pochyb.*“
6. „*Za této situace měl žalovaný řidičský průkaz bez zbytečného odkladu odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, což neučinil.*“ (pozn. soudu, z kontextu plyne, že „žalovaný“ je zřejmě v tomto případě myšlen „žalobce“). Porušil tak ustanovení § 113 odst. 2 zákona o silničním provozu, nikoliv § 6 odst. 7 písm. a) tohoto zákona a za toto jednání měl být také sankcionován. Pokud ovšem k takovému jednání neexistuje adekvátní skutková podstata přestupku, nejedná se dle názoru žalobce o přestupek.
7. Žalobce dále konstatoval, že pokud by jeho argumentace (uvedená shora) byla nesprávná, měl by za to, že jeho jednání naplnilo toliko formální znaky předmětného přestupku, nikoliv znaky materiální. Je toho názoru, že vzhledem k pokročilé elektronizaci veřejné správy, postrádá prokázání držení řidičského oprávnění ve smyslu ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu smysl. Předložení řidičského průkazu dále neznamena, že jeho držitel je zároveň držitelem řidičského oprávnění. Jednání žalobce, který řidičský průkaz na výzvu policisty předložil, ale dříve si neuvědomil, že již uplynula doba jeho platnosti, tak nelze považovat za společensky škodlivé ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože neporušuje žádný veřejný zájem.
8. Žalovaný se otázkou materiální stránky přestupku zabýval nedostatečně, přičemž nezdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje v jednání žalobce společenskou nebezpečnost. Tato otázka nebyla ani předmětem zájmu správního orgánu I. stupně, což způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Žalovaný měl postup i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez dalšího aprobovat, aniž by chybějící odůvodnění doplnil.
9. Třetí námitkou brojil žalobce proti tomu, že v průběhu správního řízení mohlo být získání důkazů v rozporu s právními předpisy. Žalobce upozornil na to, že kontrola prováděná policejní hlídkou a veškeré související úkony byly provedeny u něho na dvoře, kam hlídka policie vjela. V průběhu celého správního řízení nebylo postaveno najisto, v jakém místě uvedené tyto úkony proběhly. Tuto skutečnost však považuje žalobce za podstatnou, protože příslušníci Policie ČR neměli za daných okolností zákonné zmocnění vstupovat na soukromý pozemek a provádět tam další úkony. Správní orgány se těmito okolnostmi nezabývaly a na námitky, které žalobce vznesl v průběhu správního řízení, nedbaly. Ten má tak za to, že ve věci jednak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a jednak byly v řízení použity důkazy, které byly pořízeny v rozporu s právními předpisy.
10. Uzavřel, že v projednávané věci panují zásadní rozpory a rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Navrhl proto, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Krajský soud doplňuje, že žalobce požádal rovněž o osvobození od soudního poplatku, kterému nebylo usnesením ze dne 15. 6. 2020, č. j. 30 A 47/2020 – 35 vyhověno, a jeho žádost byla tak tímto usnesením dne 17. 6. 2020 pravomocně zamítnuta.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 7. 2020 plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval.
13. Následně doplnil teoretickou pasáž týkající se problematiky ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a ustanovení § 113 odst. 2 téhož zákona, přičemž v tomto reagoval na námitku žalobce, že k němu neexistuje adekvátní skutková podstata přestupku.
14. Zopakoval, že zákon o silničním provozu stanovuje řidiči, jako jednu z mnoha povinností, aby měl u sebe řidičský průkaz. Účelem přitom je, aby bylo možné v silničním provozu bezprostředně ověřit, zda je řidič držitelem řidičského oprávnění či nikoliv. Řidičský průkaz, kterému uplynula doba platnosti, ovšem nemůže nadále sloužit jako osvědčení správnosti informací, které jsou v něm uvedeny. Tyto skutečnosti deklaruje pouze platný řidičský průkaz.
15. Žalovaný má za to, že na podkladě správního spisu bylo jednoznačně prokázáno, že platnost řidičského průkazu žalobce vypršela dne 28. 1. 2019, přičemž silniční kontrola proběhla dne 15. 3. 2019. Tím dle jeho výkladu nesplnil povinnost, kterou mu stanovuje ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
16. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce ve vztahu k nenaplnění materiální stránky předmětného přestupku. Upozornil, že společenským zájmem, který je chráněn zákonem o silničním provozu, je bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce svým jednáním znemožnil adekvátně zjistit, zda byl ovlivněn určitou návykovou látkou a rovněž neprokázal to, že by disponoval dokladem, který osvědčuje jeho řidičské oprávnění, či jeho rozsah. Tím, že naplnil formální znaky přestupku, tak naplnil i znaky materiální.
17. Žalovaný konečně doplnil, že se správní orgán I. stupně zabýval i otázkou místa výkonu kontroly žalobce. Na základě provedeného dokazování však neshledal, že by policisté na dvůr domu (soukromý pozemek) skutečně vjeli. Oba policisté tuto skutečnost popřeli. I kdyby tomu tak ale bylo, má za to, že by jednali v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“), dle něhož jsou policisté oprávněni vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Toto oprávnění mají i v případě pronásledování osoby dle § 40 odst. 2 písm. b) téhož zákona.
18. Žalovaný uzavřel, že posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Žalobní námitky shledal jako nedůvodné. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání

dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

20. Ze spisu správního orgánu prvního stupně č. j. MHB_DOP/1468/2019, sp. zn. MHB_DOP1468/2019 (dále jen „správní spis“), krajský soud zjistil, že správní orgán měl za prokázané, že žalobce dne 15. 3. 2019 ve 23:10 hodin v obci Boňkov, u domu č. p. 16, v okrese Havlíčkův Brod, byl jako řidič osobního automobilu tovární značky Renault Megane, registrační značky X jedoucího ze směru od obce Skála (od Kachličky) zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, Dopravním inspektorátem Havlíčkův Brod. Hlídka tohoto řidiče - žalobce sledovala od rozcestí u Kachličky až do obce Boňkov, kde ho zastavila. Při kontrole byl vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger. Tuto dechovou zkoušku žalobce odmítl. Následně byl poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči). Toto lékařské vyšetření také odmítl. Na základě tohoto mu byl na místě zadržen řidičský průkaz č. X, jehož platnost skončila dne 28. 1. 2019. Obviněný řidič - žalobce tedy neměl u sebe při řízení platný řidičský průkaz.
21. Z úředního záznamu z téhož dne rovněž vyplynulo, že žalobce byl ztotožněn řidičským průkazem i průkazem občanským, s hlídkou nespolupracoval, bylo u něj podezření z požití alkoholu, jelikož byl cítit jeho zápach. Žalobce se motal a na dotaz uvedl, že: „požil kořalku a pivo“. Dne 2. 4. 2019 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu v Havlíčkově Brodě, odboru dopravy, kterým byl žalobci zadržen řidičský průkaz do doby pravomocného rozhodnutí o shora citovaném přestupku.
22. Dne 18. 9. 2019 proběhlo ústní jednání ve věci, při němž žalobce výše uvedené skutečnosti zpochybňoval a rovněž sdělil, že vozidlo neřídil. Obdobnou argumentaci posléze použil i ve svém vyjádření ze dne 26. 3. 2019. Žalobce měl za to, že nebylo prokázáno, že předmětné vozidlo řídil on a nebylo postaveno na jisto, kde ke kontrole došlo. Namítal, že tomu mohlo být u něj na pozemku, jelikož ve chvíli, kdy chtěl zavřít bránu od svého pozemku, vjela na pozemek policie ČR.
23. Dne 4. 11. 2019 proběhlo další ústní jednání ve věci, kdy žalobce tvrdil, že policie vjela na dvůr, když hledal na přední sedačce svého vozidla francouzské hole. Policistka jej měla praštit a bez jeho vědomí mu odebrat řidičský průkaz. Skutečný řidič vozidla se měl schovávat v jeho domě. Oba svědci - zasahující policisté naopak shodně uvedli, že měli po celou dobu vozidlo v dohledu, jeli za ním ve vzdálenosti pouhých pár metrů. Žalobce byl sám. Kontrolu ve dvoře popřeli. Žalobci byla následně dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
24. První rozhodnutí ve věci žalobce bylo vydáno správním orgánem I. stupně dne 16. 12. 2019. Žalobce byl shledán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Zároveň mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti v trvání 12 měsíců, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Do doby zákazu činnosti přitom podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítal i dobu zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 15. 3. 2019, tj. ode dne zadržení řidičského průkazu policistou podle § 118b téhož zákona. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Napadené rozhodnutí bylo žalovaným posléze, dne 21. 1. 2020, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí upozornil na to, že ze správního spisu vyplývá i to, že žalobce porušil rovněž ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž měl být proto shledán vinným i ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

25. Správní orgán I. stupně rozhodl v předmětné věci opakovaně dne 3. 2. 2020. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 9. 3. 2020 (napadeným rozhodnutím).
26. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že žaloba není důvodná.
27. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. *„Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským. (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
29. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
30. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi

námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

31. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodněních obou rozhodnutí je reagováno na všechny jím vznesené námitky. Opomenuta nezůstala ani problematika tzv. společenské škodlivosti přestupku, které se věnoval zejména prvoinstanční správní orgán. Nadepsaný soud doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Žalovaný v napadeném rozhodnutí pečlivě shrnul skutkový stav a vysvětlil, ze kterých nesporných skutečností a vyjádření vycházel a proč. Jeho argumentace vyplývá z podkladů, které byly založeny ve správním spisu a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 a § 69 správního řádu. Obě rozhodnutí jako celek pokryly svou argumentací všechny námitky žalobce a to včetně otázky formálního i materiálního znaku přestupkového jednání a problematiky skutkových zjištění.
32. Nelze přitom bez dalšího naznat nepřezkoumatelnost pouze z toho důvodu, že žalobci se takto podaná argumentace nejví jako dostatečná. Soud v tomto směru rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobce otázku nepřezkoumatelnosti namítl pouze zcela vágně, sám v podané žalobě nespecifikoval, jakými konkrétními vadami ve vztahu k možné nepřezkoumatelnosti prvoinstanční rozhodnutí trpí, uvedl toliko, že: *„Dle žalobce tak panují v projednávané věci zásadní rozpory a rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná.“* To, že správní orgán vezme za své názory orgánu odvolacího, přitom ještě neznačí nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí (viz výše). Vzhledem k tomu, že skutkově je posuzovaná věc poměrně jednoduchá, rozsah úvah správních orgánů se proto mohl omezit pouze na posouzení otázky, zda jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu projednávaného přestupku, otázky zavinění a vypořádat v řízení jím vznesené námitky. Jak bylo již konstatováno výše, tyto úvahy správních orgánů krajský soud nepřezkoumatelnými neshledal.
33. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pro porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Rovněž byl shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaným z nedbalosti, porušením ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Je to právě druhý přestupek, k němuž se vztahuje jádro žalobní argumentace. Žalobce vznesl v podstatě tři námitky.
34. První námitkou brojl proti údajné nesprávné právní kvalifikaci svého jednání. Žalobce potvrdil, a dokonce má ve shodě se žalovaným za to, že v době kontroly byl jeho řidičský průkaz neplatný (ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 písm. a/ zákona o silničním

provozu). Ovšem namítal, že se neměl dopustit porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, ale ustanovení § 113 odst. 2 téhož zákona.

35. Ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu stanovuje, že: „Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.“ Jedná se o jednu z mnoha povinností, které řidiči právní úprava stanovuje. Účelem je zajistit, aby byl řidič schopen bezprostředně prokázat, že disponuje řidičským oprávněním v rozsahu, které je na řidičském průkazu uvedeno. Je nepochybné, že proto, aby řidič mohl prokázat tyto skutečnosti, musí být jím předložený průkaz platný. *„Řidičský průkaz je dle § 103 zákona o silničním provozu veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Pokud žalobce pozbyl řidičské oprávnění [...], nemůže ani jím předložený řidičský průkaz, byť formálně neztrácí povahu veřejné listiny, potvrzovat pravdivost toho, že je žalobce držitelem řidičského oprávnění.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011, č. j. 17 A 46/2011 – 53, veškerá judikatura citovaná v tomto rozsudku je veřejně dostupná na: www.nssoud.justice.cz).
36. *„Konečně považuje soud za nezbytné konstatovat, že podle ust. § 22 odst. 1 písm.e) bod 1 přestupkového zákona se skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dopustí ten, kdo...řídí vozidlo...a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Z ustanovení nelze dovodit, že by zákonodárce zamýšlel rozlišovat mezi důvody, ze kterých obviněný řidičské oprávnění pozbyl [...], případně zda nikdy držitelem řidičského oprávnění nebyl. Díkce je zcela jednoznačná: k naplnění skutkové podstaty dojde vždy, když osoba řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011, č. j. 17 A 46/2011 – 53). Nadepsaný soud se s touto argumentací ztotožňuje, a byť se předmětné rozhodnutí týkalo právní úpravy zákona č. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, podstata a smysl postihu řidiče, který nedisponoval za jízdy platným řidičským průkazem, zůstala nedotčena.
37. Svědčí o tom i fakt, že do účinnosti rekodifikace přestupkového práva zákonem o odpovědnosti za přestupky (účinným ode dne 1. 7. 2017) zněla skutková podstata přestupku dle ustanovení § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění následovně: „Přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič vozidla při kontrole není držitelem dokladů, předložil neplatný doklad nebo nepředložil doklady požadované zvláštním právním předpisem, nevede stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, záznam o provozu vozidla nebo nedodržuje stanovené doby řízení, bezpečnostních přestávky a dobu odpočinku, nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo záznam o provozu vozidla požadovaných zvláštním právním předpisem“. Zákon o odpovědnosti za přestupky tuto právní úpravu nepřejal, ovšem nejen z výše cit. judikatury, ale i ze samotné díkce ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu (které zůstává i po zmíněné rekodifikaci shodného znění), lze naznat, že podstata přestupku tkví v tom, že řidič vozidla není schopen doložit žádným platným řidičským průkazem svoje oprávnění k řízení motorového vozidla ve stanoveném rozsahu. Shodného závěru je i komentářová literatura k ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, která dovozuje, že: *„Za řidičský průkaz ve smyslu tohoto ustanovení bude považován kterýkoliv platný řidičský průkaz podle § 104 odst. 2, tj. včetně cizozemského, pokud na území České republiky osvědčuje řidičské oprávnění.“* [viz Komentář

k § 6, in: BUŠTA, Pavel. Zákon o silničním provozu (ve znění 42 novel) s komentářem. Praha: JUDr. Pavel Bušta, 2016. ISBN 978-80-906024-1-0., ve znění ke dni 1. 6. 2019 in ASPI (právní informační systém)].

38. Žalobce se tak mylí v tom, že toto ustanovení cílí toliko na dodržení povinnosti, aby byl řidič schopen na místě bez jakýchkoliv pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění a to bez ohledu na to, zda je ten platný či nikoliv. Jeho jednání prokazatelně vedlo k porušení povinnosti plynoucí z ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Krajský soud přitom doplňuje, že není vyloučeno, že žalobce se jedním jednáním mohl dopustit vícero porušení zákona, ostatně o tom svědčí již jen to, že byl žalovaným rozhodnutím shledán vinným ze dvou protiprávních jednání.
39. Sankce za oba přestupky byla žalobci vyměřena dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, tedy za to, že se na výzvu policisty odmítl podrobit podle zvláštního právního předpisu zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. V případě žalobce se totiž jednalo o přestupek nejprísněji trestný (ve smyslu ustanovení § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky). Dlužno dodat, že proti tomuto přestupku a udělené výši sankce žalobce ničeho nenamítal. Krajský soud tak naznal, že kvalifikací přestupkového jednání, které správní orgán zvolil, zůstala práva a právem chráněné zájmy žalobce nedotčeny. Jeho námitka není za takto zjištěného skutkového stavu důvodná.
40. Obiter dictum krajský soud dodává, že na základě zjištěného skutkového stavu by přicházelo v úvahu posoudit předmětné jednání žalobce jako porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy stanovit sankci dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Nicméně, vědom si zásady reformatio in peius, nepřistoupil v tomto případě ke zrušení žalovaného rozhodnutí a to i z důvodů, které vymezil výše.
41. Další námitkou brojil žalobce proti tomu, že jeho jednání naplňovalo nejen formální znaky předmětného přestupku (dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, viz výše), ale rovněž znaky materiální. Je toho názoru, že vzhledem k pokročilé elektronizaci veřejné správy postrádá prokázání držení řidičského oprávnění ve smyslu ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu smysl. To, že žalobce předložil na výzvu policisty řidičský průkaz, kterému uplynula doba jeho platnosti, nelze považovat za společensky škodlivé jednání ve smyslu ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.
42. Dle tohoto ustanovení je přestupkem „společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“. Přestupek je tak vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání přestupce porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti.
43. Soud v tomto směru podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. Tento závěr plyne z konstantní judikatury, jak ostatně potvrdil i žalobce. K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud například již ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, z něhož se podává, že:: „Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v

odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“

44. Žalobce se dopustil přestupku dle zákona o silničním provozu. Ten si přitom klade za cíl chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích - důležitý společenský zájem. Toho je dosaženo (krom dalšího) i díky ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Právě toto ustanovení vyžaduje, aby motorová vozidla řídili pouze ti řidiči, kteří disponují platným řidičským průkazem, tedy oprávněním účastnit se provozu na pozemních komunikacích. *„Pokud tedy stěžovatel řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, je zjevné, že svým jednáním porušil a ohrozil uvedený zájem společnosti.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 179/2017-48).
45. Stran této problematiky lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, dle kterého: *„řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí“*. Krajský soud tak nemá pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku. Bylo postaveno na jisto, že se přestupek stal tak, jak uvedeno výše. Z podkladů založených ve správním spisu lze proto naznat, že žalobce svým jednáním porušil zájem na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích.
46. Krajský soud dále odkazuje a ztotožňuje se se závěry prvoinstančního správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se v něm otázkou společenské škodlivosti zabýval na str. 4. I přesto, že by si krajský soud představoval obsáhlejší argumentaci ve vztahu k této problematice, dodává, že obě delikttní jednání, jichž se žalobce dopustil (a zároveň byla prokázána skutečnostmi založenými ve správním spisu), jsou tak významného charakteru, že o naplnění materiální stránky přestupků nemohlo být pochyb. Správní orgán I. stupně proto odůvodnil své rozhodnutí vzhledem k individuální situaci žalobce dostatečně. Žalovaný se této problematice věnoval již jen ve zcela obecné rovině na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Protože však rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. snesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80), nelze dát za pravdu žalobci, že by v odůvodnění svých rozhodnutí zůstaly správní orgány něčemu dlužny. Tato námitka není důvodná.
47. Třetí námitkou brojil žalobce proti tomu, že v průběhu správního řízení mohlo být získání důkazů v rozporu s právními předpisy. V průběhu celého správního řízení nebylo totiž dle jeho názoru postaveno najisto, v jakém místě úkony policie proběhly. Tuto skutečnost považoval žalobce za podstatnou, protože příslušníci Policie ČR neměli za daných okolností zákonné zmocnění vstupovat na soukromý pozemek. Ani tato námitka nemohla být shledána jako důvodná.
48. V první řadě krajský soud upozorňuje, že věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o způsobu spáchání přestupku. Rozporuje-li řidič spáchání

přestupku, je v zásadě nutné policisty vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70; a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Této povinnosti správní orgán dostal, o čemž svědčí protokol o ústním jednání ze dne 4. 11. 2019 (viz str. 33 správního spisu).

49. Oba policisté shodně konstatovali, že v době spáchání přestupku společně vykonávali službu v obci Skála. Po zpozorování vozidla žalobce, které jelo ve směru k obci Boňkov, se za ním rozjeli s použitím výstražného světelného zařízení a červeným označením „STOP Policie“. Řidič nereagoval a pokračoval v cestě, všichni zastavili až před domem v obci Boňkov. Po celou dobu jeli v těsné blízkosti vozidla žalobce, který v něm seděl sám. Po zastavení vozidla žalobce ztotožnili a ten zároveň odmítl podstoupit dechovou zkoušku, byť se z vozidla vypotácel a byl cítit alkoholem. Odmítl následně i odběr biologického materiálu.
50. Žalobce v průběhu správního řízení navrhoval výpověď svědka, o němž tvrdil, že byl po celou dobu konfrontace s policisty u něj v domě. Správní orgán I. stupně k jeho výslechu nepřistoupil z důvodu nadbytečnosti. Měl za to, že skutkový stav, který vyplynul ze správního spisu, lze považovat za dostatečný. Dlužno dodat, že na straně 4 prvoinstančního správního rozhodnutí vysvětlil správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem, proč by výpověď žalobcem navrženého svědka nepřinesla v předmětné věci žádné relevantní skutečnosti.
51. Krajský soud v tomto případě dále vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Zároveň však souhlasí se žalobcem, že výpovědi policistů nelze hodnotit jako a priori nezpochybnitelný důkaz. Pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by nicméně měly existovat konkrétní důvody. Službu konající policista se v přestupkovém řízení považuje za nestranného svědka události, který obvykle není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, má-li policista s obviněným z přestupku nějaký další osobní vztah. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46). V tomto směru však žalobce ničeho nenamítal. Lze mít proto za to, že výpovědi policistů poskytly v daném případě dostatečný obrázek o skutkovém stavu. Zároveň lze naznat, že vozidlo žalobce zastavilo u pravé strany vozovky v obci Boňkov a stejně tak vozidlo policejní. Nebylo prokázáno, že by vozidla vjela na soukromý pozemek žalobce.
52. Dlužno dodat, že i kdyby tomu tak bylo, zákonná úprava tuto možnost nevylučuje. Na situace, kdy jsou policisté nuceni vjet na soukromý pozemek, pamatuje zákon o PČR. Konkrétně je v ustanovení § 40 odst. tohoto zákona uvedeno, že: „Policista je oprávněn vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.“ Oprávnění podle odstavce 1 má policista také v případě, kdy osobu pronásleduje.

53. Jak vyplynulo ze skutkového stavu, žalobce byl policií dne 15. 3. 2019 kolem 23:10 hodin sledován od rozcestí u Kachličky až do obce Boňkov, kde jej policie zastavila. Již před zastavením byl policisty upozorněn na to, že má neprodleně zastavit, a to varovným světelným signálem „STOP Policie“. Při kontrole byl vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger. Tuto dechovou zkoušku řidič odmítl, a to přesto, že z něj dle výpovědi policistů byl cítit alkohol. Následně byl řidič poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči). Toto lékařské vyšetření také odmítl. Na základě tohoto mu byl na místě zadržen řidičský průkaz č. X, jehož platnost skončila dne 28. 1. 2019.
54. Policie tak mohla v případě žalobce jednat ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o PČR již jen proto, že žalobce policejnímu vozu ujížděl a nerespektoval pokyn k zastavení. Jak se poté ukázalo, činil tak za situace, kdy řídil vozidlo ve stavu, v němž ohrožoval život a zdraví osob, a svým jednáním se dopouštěl závažného ohrožení veřejného pořádku i bezpečnosti.
55. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. dubna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce